GEDELEGEERDE VERORDENING (EU) Nr. 528/2014 VAN DE COMMISSIE

van 12 maart 2014

tot aanvulling van Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad met betrekking tot technische reguleringsnormen voor niet-deltarisico van opties in het kader van de standaardbenadering voor marktrisico

(Voor de EER relevante tekst)

DE EUROPESE COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie,

Gezien Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012 ([1]), en met name de derde alinea van artikel 329, lid 3, de derde alinea van artikel 352, lid 6, en de derde alinea van artikel 358, lid 4,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) In het licht van het mandaat in Verordening (EU) nr. 575/2013 om een reeks methoden te ontwikkelen om andere risico's, afgezien van het deltarisico, in de eigenvermogensvereisten weer te geven „op een wijze die in verhouding staat tot de omvang en de complexiteit van de activiteiten van een instelling inzake opties en warrants", is het passend benaderingen te ontwerpen met verschillende niveaus van complexiteit en risicogevoeligheid die geschikt kunnen zijn voor verschillende profielen van instellingen. Het is bijgevolg passend in de volgende in complexiteit oplopende drie benaderingen te voorzien om de niet-deltarisico's van opties en warrants te meten: i) de vereenvoudigde benadering, ii) de delta-plusbenadering, en iii) de scenariobenadering. Dit op drie benaderingen gebaseerd kader geeft grotendeels uitvoering aan het niet-deltarisicokader waarin het Bazels Comité voor bankentoezicht (BCBS) heeft voorzien, met de noodzakelijke aanpassingen om rekening te houden met Verordening (EU) nr. 575/2013. Dat heeft het toegevoegde voordeel te zorgen voor consistentie tussen de uniale regels en de internationaal overeengekomen minimumnormen.

(2) Aangezien het noodzakelijk is de instellingen die de delta-plusbenadering toepassen de mogelijkheid te verschaffen niet-continue opties op een meer risicogevoelige wijze te behandelen, moeten de instellingen de benaderingen waarin voor de meting van het risico van opties en warrants is voorzien onder bepaalde voorwaarden niet alleen binnen groepen, maar ook binnen afzonderlijke juridische entiteiten kunnen combineren. Om echter de mogelijkheid te vermijden van selectieve toepassing van benaderingen door de instellingen met het oog op het minimaliseren van hun eigenvermogensvereisten, moet de combinatie van benaderingen op individuele basis alleen worden toegestaan op voorwaarde dat de instellingen het toepassingsgebied van elke benadering specificeren alvorens deze te beginnen te gebruiken, om deze in de loop der tijd consistent toe te passen.

(3) Niet-deltarisico's in verband met opties en warrants kunnen risico's als gevolg van wijzigingen van de gamma van het instrument, „gammarisico" of „convexiteitsrisico" genoemd, als vastgesteld in artikel 4, lid 1, onder a), van deze verordening, risico's als gevolg van wijzigingen van de vega ervan, „vegarisico" of „volatiliteitsrisico" genoemd als vastgesteld in artikel 4, lid 1, onder b), van deze verordening, risico's als gevolg van wijzigingen van de rentevoeten, „renterisico" of „rhorisico" genoemd, niet-lineariteiten die niet door het gammarisico kunnen worden vastgelegd en het risico van impliciete correlatie voor korfopties of -warrants omvatten, maar zijn daar niet toe beperkt. Van die risico's zijn ook voor de complexere instellingen alleen het gamma- en vegarisico zodanig materieel dat het opleggen van eigenvermogenskapitaalvereisten gerechtvaardigd is, en daarom moeten alleen die soorten risico worden meegeteld in de berekening van eigenvermogensvereisten. Verordening (EU) nr. 575/2013 vereist dat de instellingen voorafgaande toestemming van hun bevoegde autoriteit verkrijgen om een intern model te gebruiken om de delta te berekenen. Het gebruik van niet-deltarisicobenaderingen moet echter worden gemonitord en beoordeeld in het kader van het proces van toezichthoudende toetsing en evaluatie van instellingen vastgesteld bij de bepalingen van Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad ([2]). Voorts noodzaakt de grotere complexiteit van de scenarioaanpak tot nauwlettendere monitoring door de bevoegde autoriteiten, en bijgevolg moet het gebruik ervan door de instellingen onderworpen zijn aan gespecificeerde toepassingsvoorwaarden, zowel vóór het eerste gebruik ervan als doorlopend.

([1]) PB L 176 van 27.6.2013, blz. 1.

([2]) Richtlijn 2013/36/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende toegang tot het bedrijf van kredietinstellingen en het prudentieel toezicht op kredietinstellingen en beleggingsondernemingen, tot wijziging van Richtlijn 2002/87/EG en tot intrekking van de Richtlijnen 2006/48/EG en 2006/49/EG (PB L 176 van 27.6.2013, blz. 338).

(4) Aangezien artikel 330 van Verordening (EU) nr. 575/2013 betreffende de behandeling van renteswaps met vaste rentebetalingen tegen variabele rentebetalingen alleen met betrekking tot het renterisico geldt, moet het voor bepaalde financiële instrumenten zoals swaptions buiten beschouwing worden gelaten.

(5) De bepalingen in deze verordening houden nauw verband met elkaar, aangezien zij alle op de meting van de niet-deltarisico's van opties en warrants met betrekking tot verschillende onderliggende waarden betrekking hebben. Om de samenhang te garanderen tussen deze bepalingen, die op hetzelfde moment in werking moeten treden, en om de personen voor wie deze verplichtingen gelden een volledig beeld van en een compacte toegang tot deze bepalingen te bieden, is het wenselijk alle bij Verordening (EU) nr. 575/2013 vereiste technische reguleringsnormen over dit onderwerp in één enkele verordening samen te brengen.

(6) Deze verordening is gebaseerd op de ontwerpen van technische reguleringsnormen die de Europese Bankautoriteit aan de Commissie heeft voorgelegd.

(7) De Europese Bankautoriteit heeft openbare publieksraadplegingen gehouden over de ontwerpen van technische reguleringsnormen waarop deze verordening gebaseerd is, de potentiële desbetreffende kosten en baten geanalyseerd en het advies van de overeenkomstig artikel 37 van Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad [1] opgerichte Stakeholdergroep Bankwezen ingewonnen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Bepaling van de eigenvermogensvereisten voor het niet-deltarisico van opties en warrants

1. De instellingen berekenen hun eigenvermogensvereisten voor marktrisico met betrekking tot het niet-deltarisico van opties of warrants als vereist bij artikel 329, lid 3, artikel 352, lid 6, en artikel 358, lid 4, van Verordening (EU) nr. 575/2013 volgens een van de volgende benaderingen:

a) de vereenvoudigde benadering als vastgesteld in de artikelen 2 en 3 van deze verordening;

b) de delta plus-benadering als vastgesteld in de artikelen 4, 5 en 6 van deze verordening;

c) de scenariobenadering als vastgesteld in de artikelen 7, 8 en 9 van deze verordening.

2. Bij de berekening van de eigenvermogensvereisten op geconsolideerde basis mogen de instellingen het gebruik van verschillende benaderingen combineren. Individueel mogen de instellingen de scenario- en de delta plus-benadering alleen combineren onder de voorwaarden die in de artikelen 4 tot en met 9 zijn vastgesteld.

3. Ten behoeve van de berekening waarvan sprake in lid 1 ondernemen de instellingen de volgende stappen:

a) opsplitsen van korven van opties of warrants in hun basisonderdelen;

b) opsplitsen van caps en floors of andere opties in verband met rentevoeten op verschillende datums in een keten van onafhankelijke opties betreffende verschillende perioden („caplet" en „floorlets");

c) behandeling van opties of warrants op renteswaps met vaste rentebetalingen tegen variabele rentebetalingen als opties of warrants op het gedeelte vaste rentebetalingen van de swap;

d) behandelen van opties of warrants die betrekking hebben op meer dan één onderliggende waarde onder die welke beschreven worden in artikel 5, lid 3, als een korf van opties of warrants waarbij elke optie één enkele onderscheiden onderliggende waarde heeft.

Artikel 2

Voorwaarden voor toepassing van de vereenvoudigde benadering

Instellingen die alleen opties en warrants kopen, mogen alleen de vereenvoudigde benadering gebruiken.

Artikel 3

Bepaling van de eigenvermogensvereisten volgens de vereenvoudigde benadering

1. Instellingen die de vereenvoudigde benadering toepassen, berekenen de eigenvermogensvereisten met betrekking tot niet-delta risico's van call- en putopties of -warrants als het hoogste bedrag tussen nul en het verschil tussen de volgende waarden:

a) het brutobedrag, als beschreven in de leden 2 tot en met 5;

[1] Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/78/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 12).

b) het risicogewogen delta-equivalent, dat berekend wordt als de marktwaarde van het onderliggende instrument, vermenigvuldigd met de delta en vervolgens vermenigvuldigd met één van de volgende relevante wegingsfactoren:

i) voor specifiek en algemeen aandelenrisico of renterisico, overeenkomstig deel drie, titel IV, hoofdstuk 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013;

ii) voor grondstoffenrisico, overeenkomstig deel drie, titel IV, hoofdstuk 4, van Verordening (EU) nr. 575/2013, en

iii) voor wisselkoersrisico, overeenkomstig deel drie, titel IV, hoofdstuk 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013.

2. Voor opties of warrants die tot een van de volgende twee categorieën behoren, wordt het brutobedrag waarvan sprake in lid 1 bepaald overeenkomstig de leden 3 tot en met 4:

a) indien de koper het onvoorwaardelijk recht heeft op de expiratiedatum of op enig tijdstip vóór de expiratiedatum de onderliggende waarde te kopen tegen een vooraf bepaalde prijs, en indien de verkoper verplicht is aan het verzoek van de koper te voldoen („eenvoudige callopties of -warrants");

b) indien de koper het onvoorwaardelijke recht heeft de onderliggende waarde op dezelfde wijze te verkopen als beschreven in punt a) („eenvoudige putopties of -warrants").

3. Het brutobedrag waarvan sprake in lid 1 wordt berekend als het maximum tussen nul en de marktwaarde van het onderliggende effect vermenigvuldigd met de som van de specifieke en algemene eigenvermogensvereisten voor het marktrisico voor de onderliggende waarde min de eventuele winst als gevolg van de onmiddellijke uitoefening van de optie („in the money"), indien aan een van de volgende voorwaarden is voldaan.

a) de optie of de warrant omvat een recht om het onderliggende activum te verkopen („long put") en is gecombineerd met posities in het onderliggend activum („long positie in het onderliggende instrument");

b) de optie of de warrant omvat een recht om het onderliggende activum te kopen („long call") en is gecombineerd met de belofte om posities in het onderliggend instrument te verkopen („short positie in het onderliggend activum");

4. Indien de optie of de warrant een recht omvat om het onderliggende activum te kopen („long call") of een recht om het onderliggende activum te verkopen („long put") is het brutobedrag waarvan sprake in lid 1 het kleinste van de volgende twee bedragen:

a) de marktwaarde van het onderliggende effect vermenigvuldigd met de som van de specifieke en algemene vereisten voor het marktrisico voor het onderliggende activum;

b) de waarde van de positie bepaald aan de hand van de op de waardering tegen marktwaarde gebaseerde methode of de op de modellenbenadering gebaseerde methode waarvan sprake in de punten b) en c) van artikel 104, lid 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013 („marktwaarde van de optie of de warrant").

5. Voor alle soorten opties of warrants die niet de kenmerken hebben waarvan sprake in lid 2 is het in lid 1 bedoelde brutobedrag de marktwaarde van de optie of de warrant.

Artikel 4

Overzicht van de bepaling van de eigenvermogensvereisten volgens de delta-plusbenadering

1. Indien de instellingen opteren voor het toepassen van de delta-plusbenadering worden voor opties en warrants waarvan de gamma een continue functie is in de prijs van de onderliggende waarde en waarvan de vega een continue functie is in de impliciete volatiliteit („continue opties en warrants") de eigenvermogensvereisten voor niet-deltarisico's voor opties of warrants berekend als de som van de volgende vereisten:

a) de eigenvermogensvereisten met betrekking tot de partiële afgeleide van de delta op basis van de prijs van de onderliggende waarde, die voor obligatieopties of -warrants de partiële afgeleide van de delta op basis van het effectieve rendement van de onderliggende obligatie is, en voor swaptions de partiële afgeleide van de delta op basis van de swaprentevoet is;

b) het vereiste betreffende de eerste partiële afgeleide van de waarde van een optie of een warrant, op basis van de impliciete volatiliteit.

2. Onder impliciete volatiliteit wordt verstaan de waarde van de volatiliteit in de prijsbepalingsformule van de optie of de warrant waarvoor, gegeven een bepaald prijsbepalingsmodel en gegeven het niveau van alle andere in acht te nemen prijsbepalingsparameters, de theoretische prijs van de optie of de warrant gelijk is aan de marktwaarde ervan, waarbij "marktwaarde" wordt opgevat op de wijze als beschreven in artikel 3, lid 4.

3. De eigenvermogensvereisten voor niet-deltarisico's in verband met niet-continue opties of warrants zijn:

a) indien de opties of de warrants zijn gekocht, gelijk aan het maximumbedrag tussen nul en het verschil tussen de volgende waarden:

   i) de marktwaarde van de optie of de warrant, opgevat als beschreven in artikel 3, lid 4;

   ii) het risicogewogen delta-equivalent, opgevat als beschreven in artikel 3, lid 1, onder b);

b) indien de opties of de warrants zijn verkocht, gelijk aan het maximumbedrag tussen nul en het verschil tussen de volgende bedragen:

   i) de relevante marktwaarde van het onderliggende activum, waaronder wordt verstaan de maximaal mogelijke betaling op de vervaldatum, als deze contractueel is vastgelegd, of de marktwaarde van het onderliggende activum of de effectieve notionele waarde als contractueel geen maximaal mogelijke betaling is vastgesteld;

   ii) het risicogewogen delta-equivalent, opgevat als beschreven in artikel 3, lid 1, onder b).

4. De waarde voor de gamma en de vega die wordt gebruikt in de berekening van de eigenvermogensvereisten wordt berekend aan de hand van een passend prijsbepalingsmodel als bedoeld in de artikelen 329, lid 1, 352, lid 1, en 358, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013. Indien de gamma of de vega niet overeenkomstig dit lid kunnen worden berekend, wordt het kapitaalvereiste voor niet-deltarisico's berekend volgens lid 3.

Artikel 5

Bepaling van de eigenvermogensvereisten voor gammarisico volgens de delta-plusbenadering

1. Voor de toepassing van artikel 4, lid 1, onder a), worden de eigenvermogensvereisten voor gammarisico berekend volgens een proces dat uit de volgende volgorde van stappen bestaat:

a) voor elke individuele optie of warrant wordt een gamma-effect berekend;

b) de gamma-effecten van individuele opties of warrants die betrekking hebben op hetzelfde onderscheiden soort onderliggende waarde worden opgeteld;

c) de absolute waarde van de som van alle negatieve waarden die resulteren uit stap b) leveren de eigenvermogensvereisten voor gammarisico op. Positieve waarden die resulteren uit stap b) worden buiten beschouwing gelaten.

2. Ten behoeve van de stap in punt a) van lid 1 worden gamma-effecten berekend volgens de formule die in bijlage I is beschreven.

3. Ten behoeve van de stap in punt b) van lid 1 geldt als een onderscheiden soort onderliggende waarde:

a) voor rentevoeten in dezelfde valuta: elke looptijdklasse als aangegeven in tabel 2 van artikel 339 van Verordening (EU) nr. 575/2013;

b) voor aandelen en aandelenindexen: elke markt als omschreven in de ingevolge artikel 341, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 te ontwikkelen regels;

c) voor buitenlandse valuta en goud: elk valutapaar en goud;

d) voor grondstoffen: grondstoffen die als identiek worden beschouwd als omschreven in artikel 357, lid 4, van Verordening (EU) nr. 575/2013.

Artikel 6

Bepaling van de eigenvermogensvereisten voor vegarisico volgens de delta-plusbenadering

Voor de toepassing van artikel 4, lid 1, onder b), worden de eigenvermogensvereisten voor vegarisico berekend volgens een proces dat uit de volgende volgorde van stappen bestaat:

a) voor elke individuele optie wordt de waarde van de vega bepaald;

b) voor elke individuele optie wordt een aangenomen verandering van plus/min 25 % in de impliciete volatiliteit berekend, waarbij de impliciete volatiliteit wordt opgevat op de wijze als beschreven artikel 4, lid 2;

c) voor elke individuele optie wordt de vegawaarde die resulteert uit de stap in punt a) vermenigvuldigd met de aangenomen verandering in de impliciete volatiliteit die resulteert uit de stap in punt b);

d) voor elk onderscheiden soort onderliggende waarde, opgevat op de wijze als beschreven in artikel 5, lid 3, worden de waarden die resulteren uit de stap in punt c) opgeteld;

e) de som van de absolute waarden die resulteren uit de stap in punt d) leveren de totale eigenvermogensvereisten voor vegarisico op.

Artikel 7

Voorwaarden voor toepassing van de scenariobenadering

De instellingen mogen de scenariobenadering gebruiken indien zij alle volgende vereisten vervullen:

a) zij hebben een afdeling risicobeheersing opgericht die het risico van de optieportefeuille van de instellingen monitort en de resultaten aan het management rapporteert;

b) zij hebben de bevoegde autoriteiten in kennis gesteld van een vooraf omschreven bereik van blootstellingen waartoe deze benadering zich in de loop der tijd consistent moet uitstrekken;

c) zij nemen de resultaten van de scenariobenadering op in de interne rapportering aan het management van de instelling.

Voor de toepassing van punt c) omschrijven de instellingen de precieze posities die onderworpen zijn aan de scenariobenadering, daaronder begrepen het soort product of vastgestelde desk en portefeuille, de onderscheiden risicobeheeraanpak die voor dergelijke posities geldt, de specifieke IT-toepassing die voor dergelijke posities geldt, en een rechtvaardiging voor de toewijzing van die posities aan de scenariobenadering, ten aanzien van die posities welke aan andere benaderingen zijn toegewezen.

Artikel 8

Omschrijving van de scenariomatrix volgens de scenariobenadering

1. Voor elk onderscheiden soort onderliggende waarde, als bedoeld in artikel 5, lid 3, omschrijft een instelling een scenariomatrix die een reeks scenario's omvat.

2. De eerste dimensie van de scenariomatrix zijn de prijsveranderingen in de onderliggende waarde boven en onder de huidige waarde ervan. Die bandbreedte van veranderingen bestaat uit het volgende:

a) voor renteopties of -warrants, plus/min de veronderstelde renteverandering als aangegeven in kolom 5 van tabel 2 van artikel 339 van Verordening (EU) nr. 575/2013;

b) voor opties of warrants op aandelen of aandelenindexen, plus/min de wegingsfactor waarvan sprake in artikel 343 van Verordening (EU) nr. 575/2013;

c) voor valuta- en goudopties of -warrants, plus/min de wegingsfactor waarvan sprake in artikel 351 van Verordening (EU) nr. 575/2013 of, in voorkomend geval, plus/min de wegingsfactor als vermeld in artikel 354 van Verordening (EU) nr. 575/2013;

d) voor grondstoffenopties (warrants), plus/min de wegingsfactor waarvan sprake in punt a) van artikel 360, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013.

3. De prijsveranderingsscenario's in de onderliggende waarde worden omschreven aan de hand van een raster van ten minste zeven punten dat de actuele waarneming omvat en de bandbreedte waarvan sprake in lid 2 in gelijk gespatieerde tussenruimten verdeelt.

4. De tweede dimensie van de scenariomatrix wordt omschreven aan de hand van volatiliteitsveranderingen. De bandbreedte van de volatiliteitsveranderingen ligt tussen plus/min 25 % van de impliciete volatiliteit, waarbij impliciete volatiliteit wordt opgevat als bedoeld in artikel 4, lid 2. Die bandbreedte wordt verdeeld in een raster van ten minste drie punten die een verandering van 0 % omvatten en waarbij de bandbreedte in gelijk gespatieerde tussenruimten is verdeeld.

5. De scenariomatrix wordt bepaald door alle mogelijke combinaties van punten, als bedoeld in de leden 3 en 4. Elke combinatie vormt één scenario.

Artikel 9

Bepaling van de eigenvermogensvereisten volgens de scenariobenadering

Volgens de scenariobenadering wordt het eigenvermogensvereiste voor het niet-deltarisico van opties of warrants berekend aan de hand van een proces dat uit de volgende volgorde van stappen bestaat:

a) voor elke individuele optie of warrant worden alle scenario's als bedoeld in artikel 8 toegepast om gesimuleerd netto verlies of winst volgens elk scenario te berekenen. Bij die simulatie worden volledige herwaarderingsmethoden gebruikt, door de prijsveranderingen aan de hand van prijsbepalingsmodellen te simuleren en zonder een beroep te doen op lokale benaderingen van die modellen;

b) voor elk onderscheiden soort onderliggende waarde, als bedoeld in artikel 5, lid 3, worden de waarden die als resultaat van de berekening in punt a) op basis van de verschillende scenario's verkregen zijn, geaggregeerd;

c) voor elk onderscheiden soort onderliggende waarde, als bedoeld in artikel 5, lid 3, wordt het „relevante scenario" berekend als het scenario waarvoor de in stap b) bepaalde waarden in het grootste verlies, of de laagste winst als er geen verliezen zijn, resulteert;

d) voor elk onderscheiden soort onderliggende waarde, als bedoeld in artikel 5, lid 3, worden de eigenvermogensvereisten berekend volgens de in bijlage II beschreven formule;

e) het totale eigenvermogensvereiste bij niet-deltarisico van opties of warrants is de som van de eigenvermogensvereisten die op basis van de berekening waarvan sprake in stap d) voor alle onderscheiden soorten onderliggende waarde als bedoeld in artikel 5, lid 3 zijn verkregen.

Artikel 10

Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel, 12 maart 2014.

Voor de Commissie

De voorzitter

José Manuel BARROSO

BIJLAGE I

Te gebruiken formule voor de toepassing van artikel 5, lid 2

Te gebruiken formule voor de toepassing van artikel 5, lid 2:

$$\text{Gamma impact} = \text{^} \times \text{Gamma} \times VU^2$$

waarbij VU:

a) voor opties of warrants op rente of obligaties gelijk is aan de aangenomen verandering van rendement vermeld in kolom 5 van tabel 2 van artikel 339 van Verordening (EU) nr. 575/2013;

b) voor aandelenopties of -warrants en aandelenindexen gelijk is aan de marktwaarde van de onderliggende waarde vermenigvuldigd met de wegingsfactor vermeld in artikel 343 van Verordening (EU) nr. 575/2013;

c) voor valuta- en goudopties of -warrants gelijk is aan de marktwaarde van de onderliggende waarde, berekend in de rapportagevaluta en vermenigvuldigd met de wegingsfactor vermeld in artikel 351 van Verordening (EU) nr. 575/2013 of — in voorkomend geval — de wegingsfactor vermeld in artikel 354 van Verordening (EU) nr. 575/2013;

d) voor grondstoffenopties of -warrants gelijk is aan de marktwaarde van de onderliggende waarde vermenigvuldigd met de wegingsfactor vermeld in punt a) van artikel 360, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013.

BIJLAGE II

Te gebruiken formule voor de toepassing van artikel 9, onder d)

Te gebruiken formule voor de toepassing van artikel 9, onder d):

$$\text{Eigenvermogensvereiste} = -\min(0, PC - DE)$$

waarbij

a) PC („prijsverandering") de som is van de prijsveranderingen van de opties met hetzelfde onderscheiden soort onderliggende waarde opgevat op de wijze als beschreven in artikel 5, lid 3 (negatief teken voor verliezen en positief teken voor winsten) overeenkomstig het betrokken scenario bepaald in stap c) van artikel 8, lid 2;

b) DE het „delta-effect" is berekend als volgt:

$$DE = ADEV \times PPCU$$

waarbij

i) ADEV („geaggregeerd delta-equivalent") de som is van de negatieve of de positieve delta's, vermenigvuldigd met de marktwaarde van de onderliggende waarde van het contract, van opties met hetzelfde onderscheiden soort onderliggende waarde opgevat op de wijze als beschreven in artikel 5, lid 3;

ii) PPCU („procentuele prijsverandering van de onderliggende waarde") de procentuele prijsverandering is van de onderliggende waarde opgevat op de wijze als beschreven in artikel 5, lid 3, overeenkomstig het betrokken scenario bepaald in stap c) van artikel 8, lid 2.